

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

התלמידות נוסעות

בעקבות ההצלחה בשנים הקודמות תהיה גם השנה נסיעה של קבוצת תלמידות כיתות י"ב בתיכון ובנות סמינר לחצר הרבי מליובאוויטש, לקראת כ"ב בשבט, יום פטירתה של הרבנית חיה-מושאק. קבוצת התלמידות תשתתף בכינוס העולמי של בנות חב"ד, במסגרת כינוס השלוחות העולמי. את התלמידות מלווה המשפיע הרב אהרן-אליעזר צייטלין. ההרשמה עד כ' בטבת. טל' 052-6466131.

כינוס מכון פוע"ה

הכינוס הארצי השנתי העשירי של מכון פוע"ה יהיה אי"ה ביום רביעי, כ' בטבת תש"ע (6.1.10), ויעסוק בנושא - רפואת נשים: חידושים, פסקים והתמודדויות. הכינוס יהיה באולמי 'נוף-ירושלים', רחוב שחראי 12 בית וגן, ירושלים, בשעות 8:30-20:30. ההרשמה בטל' 052-4512220.

יבוא עם פרחי מיאמי

חברת גל-פז מגישה את יבוא - הפקה איכותית ומושקעת של פרחי מיאמי. בתקליטור (לצפייה) אחד-עשר שירים, וגם בנוס: קליפ מהסטודיו, ריאיון, פרשנויות ופרונטציה. טל' 1-700-704120.

ה' יעזור

בית-ההפקות החסידי ניצוצות של קדושה אינו נח לרגע: ה' יעזור הוא סרט אנימציה חדש שמתאר את סיפור הניסיון של ר' מושיה החיט, שעובד קשה לפרנסתו ו'סובל' מהרגל 'מוזר' - להודות לה' בכל עת. הפריץ מחליט להעמיד את אמונתו במבחן. בסרט באים לידי ביטוי אמונה חזקה, ביטחון בה' והשכר שניתן למי שהולך בדרכי השם. סרט חינוכי מרתק. טל' 1-700-700015.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
4:21	4:52	5:23	4:36
5:25	5:58	6:19	5:36

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

משמעותם של חיים אמיתיים

יש חיים רגעיים, שיוצרים אשליה של חיים אינטנסיביים ותוססים, אבל למעשה אין בהם ממש. ויש חיים אמיתיים, שנמשכים הלאה והלאה

לעומת זה, החיים הרוחניים אינם מסתיימים, אלא להפך. אדם שחייו האמיתיים היו חיים רוחניים לוקח אותם עמו לעולם האמת, וגם בעולם הזה החיים האלה נמשכים. מי שהשקיע את חייו בחינוך בניו ותלמידיו לערכים רוחניים - יצר חיים שיימשכו הרבה גם אחרי שהוא עצמו כבר לא יהיה בעולם הזה. מי שנטע נטיעות של צדקה וחסד, יצמיח אילנות של חסד שיעלו וישגשוגו הלאה והלאה.

מירוצ' שקרי

כשאנחנו לומדים את תורתם של התנאים והאמוראים, הראשונים, האחרונים ומאורי החסידות, אנחנו חשים את משמעותם של חיים אמיתיים. הם עצמם כבר נמצאים שנים רבות בעולם האמת, אבל חייהם נמשכים ומולידים חיים חדשים. גופם הגשמי לא היה אלא לבוש וכלי שבאמצעותו באו חייהם לידי ביטוי, ולכן מותו של הגוף אינו פוגע בעצם החיים.

המולת היום-יום מטשטשת לפעמים את האמת הזאת. אנחנו נשאבים לתוך המירוצ' הכללי ומדמים שהחיים הם ארוחה טובה, מכונית משוכללת, בית מעוצב. אנחנו משקיעים מאמצים גדולים ברדיפה אחר היעדים החומריים הללו, ושוכחים שאלה חיים רגעיים, חיים של אשליה, בועה שתתפקע. "אל תירא כי יעשיר איש, כי ירבה כבוד ביתו", אומר דוד המלך בתהילים (מט, יז-יח). "כי לא במותו ייקח הכול, לא ירד אחריו כבודו".

ולמעשה, החיים החומריים, גם כשהם מבעבעים וגועשים, אינם נותנים לאדם סיפוק אמיתי. מכיוון שאין בהם ממש, האדם חש באפסותם. לכן בני-האדם מחפשים תמיד גירויים חדשים ומחפשים את האושר האבוד בכל מיני פינות, מתוך תחושת אי-נחת מתמדת.

החיים האמיתיים הם החיים הרוחניים, חיים של אמונה ותורה, חסד וצדקה, ערכים והקרבה. כשהאדם מאפשר לנשמתו האלוקית לפרוץ החוצה ולחיות - הוא זוכה לחיות באמת, חיים של אמת, שגם יימשכו לעד, הן בעולם הבא הן בעולם הזה.

תי פרשיות בתורה נקראות בשם המבטא חיים - פרשתנו, ויחי, ופרשת חיי-שרה. המעניין הוא שבשתי הפרשיות האלה לא מסופר על חייהם של האישים האלה אלא דווקא על פטירתם. פרשת חיי-שרה נפתחת במותה של שרה אימנו ובקבורתה, וגם בפרשת ויחי מסופר על ימיו האחרונים של יעקב אבינו, על פטירתו ועל קבורתו. מתברר שלפעמים דווקא עם פטירתו של האדם מתגלה מהות חיי.

חיים אמיתיים הם חיים שיש להם המשך. כמו 'מים חיים', שהם מים הנובעים ללא הפסק. יש חיים רגעיים, שיוצרים אשליה של חיים תוססים, אבל למעשה אין בהם ממש. הם כמו זיקוק שנדלק לרגע באור גדול ואחר-כך כבה ולא נותר ממנו אלא אפר. ויש חיים אמיתיים, שנמשכים הלאה והלאה גם אחרי שהאדם עצמו כבר החזיר את נשמתו ליוצרו.

נצחיות החיים

על יעקב אבינו אומרת הגמרא (תענית ה,ב): "יעקב אבינו לא מת". מוסיפה הגמרא ושואלת: וכי לשווא ספדוהו הספדנים וחנטוהו החונטים וקברוהו הקברנים? על כך באה התשובה: "מה זרעו בחיים - אף הוא בחיים".

חייו של יעקב אבינו נמשכים שלושת-אלפים וחמש-מאות שנה אחרי פטירתו, בדמותו של כל יהודי שממשיך את דרכו. חייו האמיתיים של יעקב לא נקטעו עם פטירתו, אלא להפך, הם התרחבו וחבקו את העולם כולו. לכן הפרשה נקראת ויחי, כי במובן מסויים דווקא אחרי פטירתו מתבררת נצחיות חייו - "ויחי יעקב".

המוות מביא לידי סיומם את החיים הפיזיים. עם מותו האדם חדל מלאכול ולשתות, לבלות ולטייל. מי שאלה היו חייו, אכן מת. החיים האלה באו אל קיצם ולא יהיו לו עוד. בדרך-כלל החיים האלה גם דועכים מאליהם עוד קודם המוות, בשנות הזקנה. תענוגות העולם, שהסעירו כל-כך את האדם בימי עלומיו, מאבדים את טעמם. האדם עצמו חש באפסותם ובזמניותם.

הגאולה בכוחה של התורה

מטה". אולם השלום שנוצר על-ידי התורה הוא בתוך האדם בלבד, ועדיין אין הוא משכין את השלום ברבדים הנחותים יותר של הבריאה.

אחדות בעולם החי

אולם המשיח יחדיר את השלום והאחדות גם לעולם החי, כפי הנבואה "וגר זאב עם כבש", ועד שאפילו הנחש (סמל הרע) יחיה בשלום עם האדם – "וְשָׁעָשַׁע יוֹנֵק עַל חוֹר פֶּתֶן". אלא שגם פעולה זו תבוא מכוח התורה, שהיא עניינו של משה רבנו.

הכוח הזה כבר טמון בתורה, וזו העבודה הנדרשת מאיתנו – לחבר את האחדות עם התורה, שהיא עניינו של 'משה'. כאשר ה'אחד' מצטרף אל 'משה', מתקבל 'משיח'. הדבר הזה טמון כבר עכשיו בתוך התורה, אלא שהוא נעלם ונסתר, ותפקידנו לגלות זאת בפועל, כפי הרמז במילה 'בא' – הבאת הגאולה מן ההעלם אל הגילוי, בגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

(תורת מנחם כרך ל, עמ' 247.
לקוטי שיחות כרך יא, עמ' 8)

המשיח ("עד כי יבוא שילה") את משה רבנו ('שילה' בגימטרייה 'משה')?

הביאור טמון בדברי חז"ל "גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון". ברור שאין הכוונה לומר שמשה רבנו עצמו יהיה המשיח, שהרי משה הוא משבט לוי ואילו המשיח הוא "מבית דוד", משבט יהודה. אלא הכוונה שהמשיח יפעל מכוחו של משה רבנו.

אחדות בעולם

עניינו של משה הוא התורה, שנקראת 'תורת משה'. המשיח יפעל מכוחה של התורה, ולכן היא ראשית ועיקר מעלתו של המלך המשיח – "הוגה בתורה". בכוחה של התורה תבוא הגאולה, וממנה ישאב המלך המשיח את כוחו להיות גואלם של ישראל. לכן משה "הוא גואל ראשון, הוא גואל אחרון".

משה רבנו הביא את התורה לעולם, ובכך העניק כוח ליצור אחדות. התורה בכללותה נועדה לשים שלום, כדברי חז"ל: "כל העוסק בתורה לשמה, משים שלום בפמליה של מעלה ובפמליה של

תוך הברכות שבירך יעקב אבינו את יהודה מופיעה הברכה: "לא יסור שבט מיהודה, ומחוקק מבין רגליו, עד כי יבוא שילה". יעקב בירך את יהודה שראשי העם, מדוד המלך ועד משיח, יהיו משבט יהודה. המילים "עד כי יבוא שילה" רומזות למלך המשיח: "מלך המשיח, שהמלוכה שלו".

בעל הטורים קושר את המשיח למשה רבנו, וכך הוא מפרש: 'שילה' בגימטרייה 'משה' (=345); ו'יבא שילה' בגימטרייה 'משיח' (=358). מוסיף על כך אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש שהמילה 'בא' היא בגימטרייה 'אחד' (=13), היינו, שכאשר בעם ישראל תהיה אחדות, יצטרף ה'אחד' ל'משה' ויהיה 'משיח'.

גואל ראשון ואחרון

החיבור בין משה למשיח דורש הסבר. הלוא משיח צדקנו יעמוד בדרגה גבוהה ממשה רבנו. במדרש נאמר שהפסוק "הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבה מאוד" רומז שהמשיח יהיה למעלה ממשה. מדוע אפוא מדגישים בפסוק המדבר על

מן המעיין אותיות התורה והתפילה | מאת הרב אליעזר ברוד

אמרת השבוע

יוסף ושמעון

רבי יוסף תאומים, בעל 'פרי מגדים', היה בצעירותו מלמד־תינוקות עני. כשהמצוקה בביתו גדלה התרעמה אשתו על שאביה הנכבד השיא אותה לעני מרוד. חייך רבי יוסף ואמר:

"עכשיו התיישבו לי דברי הרמב"ם שהמקדש אישה על־מנת ששמו יוסף ונמצא שמו יוסף־שמעון אינה מקודשת. ולכאורה, מה אכפת לאישה אם שמו יוסף־שמעון? אלא ש'יוסף' היה השליט במצרים וכלכל את כל אחיו ובני משפחותיהם, ואילו על שמעון נאמר שצאצאיו יהיו סופרים ומלמדים עניים.

"זוגתי התקדשה לי, ככל הנראה, משום ששמי 'יוסף', שם המבטא פרנסה ברווח, אך עכשיו היא מגלה שבעצם אני מלמד עני, כבני 'שמעון'. על־כן התרעמות שלה מוצדקת..."

האבן יודעת

כשהולכים ברחוב, הרי אין אדם יודע מה בליבו של חברו (פסחים נד, ד), אבל העץ והאבן יודעים. חשים הם מי פוסע ודורך על גבם, אדם ריק או אדם שיש בו תורה.

(ספר השיחות תרצ"ו)

סגולת האמירה

מי שמרבה באמירת אותיות התורה מחזק את קיום העולם, ניצל מ'חיבוט הקבר' ומ'כף הקלע', וזוכה לגילויים הנעלים ביותר.

(היום יום)

לו ידעו

הרבי הרי"צ מליובאוויטש אמר: לו ידעו איזה רושם נשאר בעולם מאמירת פסוק חומש או תהילים, לא היו הולכים בלי אמירת דברי תורה.

דעה למעלה

לבעל־שם־טוב היה חסיד פשוט, שהתפרנס מחפירת בארות. הוא היה בקי בחמישה חומשי תורה ובספר תהילים על־פה, והיה חוזר על אותיותיהם תמיד. הבעל־שם־טוב אמר עליו: לדעתו של הערשל החופר מקשיבים למעלה.

(ספר המאמרים תש"ט)

אמירה כנגד אמירה

"אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" (בראשית מח, כד). "בחרבי ובקשתי" הן 'חכמתי ותפילתי' (רש"י). 'אמורי' מלשון אמירה. הוא יצר הרע, אשר איננו פוסק מ'לומר' מחשבות זרות ודברים בטלים. אמירה זו יש לבטל על-ידי אמירה דקדושה – דיבור בתורה, 'חכמתי', ותפילה – 'תפילתי'.

(תורה אור)

הפיכת ה'אמורי'

'חכמתי' – לימוד מאמר חסידות קודם התפילה; 'תפילתי' – עבודת התפילה עצמה. שני אלה מבטלים ומפכים את ה'אמורי', שהוא החק ביותר בשבעת העמים.

(ספר המאמרים תש"ד)

טהרת האוויר

כשנמצאים בחנות, הולכים ברחוב, או נוסעים ברכבת, ואומרים אותיות של תורה, מטהרים בכך את האוויר. כל אחד ואחד צריך לזכור דבר־מה על־פה: חומש, תהילים, משניות, תניא, ואז בכל הזדמנות ובכל מקום יוכל להתבונן ולומר את האותיות הקדושות שבתורה.

(היום יום)

עוזר הרופא

בפתח ביתו של הרופא הערבי עמד צעיר לבוש בגדי עניים. בתנועות ידיים ביקש להיפגש עם הרופא. תחילה חשבו בני הבית כי הוא מבקש רפואה למחלה כלשהי, אך כשהתייצב לפני הרופא סימן לו בתנועות ידיו כי הוא אילם וכי הוא מציע את עצמו להיות עוזרו. הרופא נזקק באותו זמן לעוזר, וקיבל את ההצעה בשמחה, בפרט שהצעיר הסכים להסתפק בשכר סמלי בלבד.

הצעיר הזה לא היה אלא רבי משה בן-מיימון, שנודע לימים בכינויו הרמב"ם. משפחתו עברה לא-מכבר למרוקו לאחר שברחה מספרד, בעקבות רדיפות ה'אל-מוואחידון'. אלה היו מוסלמים קיצוניים שהשתלטו על המדינה, ושאו לאסלם את היהודים שבשליטתם. רבי מיימון העדיף גלות מעירו ולא להיות נתון לאוימיהם.

הם עברו נודדים רבים עד שהגיעו למרוקו. גם לשם הגיעו ה'אל-מוואחידון', אולם היהודים במרוקו נהנו מתנאי חיים טובים יותר והמוסלמים לא התנכלו להם.

רבי משה הצעיר, שכבר אז נודע בגדולתו העצומה בתורה, חיפש מלאכה שממנה יוכל להביא את פרנסת בני-ביתו, כדי שלא לעשות את תורתו קדום לחפור בו. הוא בחר במקצוע הרפואה ולמד ספרי רפואה רבים. אך היה חסר לו ניסיון מעשי, וזאת רצה לרכוש על-ידי צפייה בעבודתו של רופא מומחה.

באותם ימים נודע שמו של רופא גדול, שהתגורר בעירו, פאס, והיה מפורסם בהתמחותו בכל ענפי הרפואה. הצעיר היהודי בירר ומצא כי הרופא אינו מוכן לחלוק את ידיעותיו ואת סודותיו עם תלמידים, מחשש שהללו יתחרו בו בבוא העת. גם יחסו ליהודים לא היה אוהד יתר על המידה, ובודאי לא היה מסכים ללמד יהודי את מקצוע הרפואה.

עז היה רצונו של הרמב"ם ללמוד את המקצוע, והחליט להערים על הרופא וללמוד ממנו בדרך מחוכמת. לכן התחזה לנער עני ואילם, כאילו נבער מדעת, והרופא קיבל את ההצעה בשמחה.

החל הרמב"ם את עבודתו לצד הרופא, ממלא במסירות וביעילות את כל בקשותיו. בה-בעת עקב אחר כל דבר שיכול להביא לו תועלת בלימוד המקצוע. הוא צפה ברופא בודק את חוליו, מגיש להם טיפול ומכין את סמי

הרפואה הסודיים שלו. הוא גם השתדל לקרוא כל ספר העוסק ברפואה שהיה אצל הרופא. לא עבר זמן רב והרמב"ם קנה ידע עצום בכל מכמניה של תורת הרפואה.

יום אחד בא שליח בהול לביתו של הרופא, והזעיקו לבוא עמו אל בית

אדונו העשיר, המתייסר מכאבים קשים בראשו. הרופא הזדרז להיענות לבקשה, בידועו כי בני משפחתו של העשיר ישלמו את שכרו ביד נדיבה. הוא הורה למשרתו האילם לארוז את כליו ואת תרופותיו, והשניים עלו אל המרכבה. ניגש הרופא למיטת החולה, בדקו

לומדים גאולה | מאת מנחם כרוז

שנות קץ

ת מן הגאולה, הקץ, הוא סתום וחתום, כמו שנאמר לנביא דניאל (יב,ד): "סתום וחתום הספר עד עת קץ", והדברים חוזרים ונשנים (יב,ט): "כי סתומים וחתומים הדברים עד עת קץ". יתרה מזו, ה'סתומות' של הגאולה איננה רק כלפי הברואים, אלא גם אצל הקב"ה כביכול, כדרשת חז"ל על הפסוק (ישעיה סג,ד): "כי יום נקם בלבי" – "ללבי גיליתי לאיברי לא גיליתי" (סנהדרין צט,א). היינו שאפילו הקב"ה לא גילה לאיבריו את זמן הקץ.

בעניין הקיצים אנו מוצאים דבר מעניין. מצד אחד הגמרא אומרת (סנהדרין צב,ב): "תיפח עצמן של מחשבי קיצין". כך פסק הרמב"ם הלכה (הלכות מלכים פרק יב הלכה א): "לא יחשב הקיצין". מצד שני, בגמרא עצמה מובאים קיצים, וגם הרמב"ם עצמו מביא 'קץ' (ב'אירגת תימן'), ומכנה את הקץ הזה "יותר אמיתי מכל חשבון שנאמר בשום קץ", ואומר שקיבלו מאביו "שקיבלו מאביו ומאביו-אביו".

רבים עסקו בשאלה זו וניתנו לה כמה תשובות: האיסור היה רק בדורות הראשונים ולא כאשר מתקרבים לגאולה. האיסור הוא רק כשמציינים קץ בצורה ודאית ומוחלטת (רמב"ן). האיסור הוא לחשב קיצים על-פי מהלכי הכוכבים, אבל לא מתוך דברי הנביאים (אברבנאל). האיסור הוא כשיש חשש ש'קץ' שיכזיב יביא חלישות באמונה.

עת רצון

יש כמה תשובות לשאלה מדוע לא התגשמו אותם קיצים: אותם תאריכים היו שעת-רצון, והגאולה הייתה יכולה לבוא אז, אלא שבעוונותינו הוחמצה השעה. כל קץ שציינוהו גדולי ישראל האמיתיים אכן היה זמן ראוי לגאולה, ואילו היה ע"י ישראל נמצא ראוי לכך – היינו נגאלים, אלא שדבר-מה מנע זאת (וראה בספר 'קץ הפלאות', פרק ב, שבו מבואר באריכות עניין השנים שנחשבות שנות 'פקידה').

בוהר חדש (תיקונים צה,ב), נאמר, שלכל דור קץ מיוחד משלו, התלוי בזכויות הדור, אלא שאפשר להחמיצו. גדולי ישראל גילו את הקץ של דורם כדי לעודד את עם-ישראל להתחזק בתורה, בתפילה ובמעשים טובים, בתקווה שעל-ידי כך תנוצל אותה עת-רצון והגאולה תבוא ב'קץ' הזה.

אך אל לנו לחשוב שאותם מועדי קץ חלפו להם סתם כך. בכל קץ אכן אירעו דברים שהם בבחינת התקדמות ושלב נוסף בדרך לגאולה. אמנם הגאולה השלמה עדיין לא באה, אבל במועדים האלה התחוללו אירועים שהם אבני-דרך אל הגאולה (כמו שלבים בגילוי הקבלה והחסידות, שחלו בדיוק בשנים של קץ. וכפי שמסופר, שלאחר שחלפה שנת תר"ג, שעליה היה קץ, שאלו את ה'צמח-צדק', מדוע לא באה הגאולה, והשיב שבאותה שנה נדפס ספר 'ליקוטי-תורה' של רבנו הזקן, וזה גילוי מאור הגאולה).

גאולה בעולמות העליונים

האדמו"ר מקמארנה מביא בספרו (היכל הברכה בראשית עמ' לז) הסבר מעניין: הקיצים שאמרו גדולי ישראל, אכן היו שעת קץ וגאולה מבחינת עבודתו של אותו צדיק. לכל צדיק תפקיד מסוים בבירור העולם. כאשר צדיק ראה שבזמן מסוים יסיים את עבודתו, ציין תאריך זה כעת קץ, מתוך כוונה ששלמות הזיכרון של עבודתו האישית תציין קץ כללי וגאולה כללית. אמנם לא זכינו שתהיה אז הגאולה הכללית, אבל מבחינת צדיק זה והקשורים אליו – אכן זה היה קץ אמיתי.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא, מסביר (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים, עמ' שנה-ו), שהצדיקים רואים את הדברים כפי שהם בעולמות העליונים, ושם אכן האירו גילויים של הגאולה בזמני הקץ. אבל בדרך לעולם-הזה התחנות יכולים לחול מניעות ועיכובים, וכך קורה שהגאולה אינה יורדת למטה. עם זה הוא מוסיף שדבר כזה אינו יכול לקרות אם הקץ היה נאמר בנבואה מפי נביא, כי דבר שיבוא "לפיו של נביא – בוודאי יקויים בלי שום שינוי".

היטב ופסק: "תולעת חדרה למוחו של האיש. היא אוכלת את בשרו והיא מקור כאביו. אין מנוס מלנתחו ומלהוציא את התולעת".

עוזרו של הרופא פרש את הכלים הנדרשים לביצוע הניתוח, והרופא החל במלאכה. ואכן, כפי שאבחנו הרופא כן היה – כאשר פתח את גולגולתו של החולה נראתה בבירור תולעת הצמודה למוחו.

ניסה הרופא להוציא את התולעת, אך זו נצמדה בחוזקה אל המוח וסירבה להינתק ממנו. הרופא ניסה שוב ושוב, בדרכים רבות ומגוונות, אך ללא הועיל. באין-ברירה החליט הרופא ליטול צבת ולמשוך את התולעת בחוזקה.

הרמב"ם, שעמד לצידו, נחרד. הוא ידע כי הרופא עומד לעשות טעות חמורה, שעלולה לגרום נזק קשה ביותר למוחו של החולה. ועם זה, אם יפצה את פיו יתגלה סודו. לבסוף החליט כי הצלת חיי האיש קודמת לכל שיקול אחר. "אל תשתמש בצבת!", קרא. "המתן-נא רגע, אצא לחצר ואביא עשב ריחני שיגרום לתולעת להינתק מהמוח בעצמה".

הרופא הוכה בתדהמה. הוא לא האמין שהמשרת יכול לדבר, ועוד להשיא עצה חכמה כזאת בשיאו של ניתוח גורלי. הרמב"ם מיהר לצאת החוצה וחזר כעבור דקה ובידו עלי ירק. הוא הניח את הירק ליד התולעת, ואט-אט ניתקה זו ממוחו של האיש ונמשכה אל ריחו של הירק. לא חלף זמן רב והתולעת עלצה את מוחו של החולה, עלתה על הירק וסולקה מהמקום בלי לגרום כל נזק.

הרופא סיים את הניתוח בזהירות, והבטיח לבני-הבית כי לאחר שיחלים החולה מהניתוח יחזור לאיתנו ולא יסבול עוד כאבים בראשו.

עתה, לאחר שהרופא נרגע מעט, פנה אל עוזרו ושאלו לזהותו: "מי אתה? אינך אילם ויש לך ידע רב ברפואה; מדוע באת אלי להיות עוזרי?".

ענה לו הרמב"ם בפשטות: "יהודי אני ומשה שמי. נפשי השתוקקה ללמוד את תורת הרפואה, ולשם כך הסכמתי להתחזות לאילם ולהיות עוזר הנאמן, ובכך ללמוד מניסיוןך ומידיעותיך".

"אך מניין לך עצה חכמה זו, למשוך את התולעת ממוחו החולה על-ידי העשב שהבאת?", הוסיף הרופא ושאל.

"עצה זו מפורטת בתלמוד (כתובות עז,ב), ומשם אני יודע אותה", השיב הרמב"ם בפשטות.

(על-פי 'סדר הדורות': לקראת יום הסתלקותו של הרמב"ם בכ' בטבת)

האדמו"ר נשאר ביפו

בני הדור המבוגר לא הייתה שום בעיה, אך בשנים האחרונות גברה המתחיות. הדור הצעיר ספוג שנאת יהודים".

בעת האחרונה גברו הניסיונות לפגוע בבית המדרש. לפני כשנה, בליל יום הכיפורים, ניסו אלמונים להצית את המקום. לפני כחודש התקבצו ילדים סביב בית המדרש וידו אבנים על הבית. כשיצאו כמה מהמתפללים החוצה, הילדים אפילו לא ברחו. "יש היום הרבה פחות סובלנות, זה ברור", אומר האדמו"ר ופורש את ידיו בצער.

לא נוטש

חסידי מספרים כי הציעו לו כבר כמה פעמים לעבור לשכונה חרדית, אך הוא אינו מוכן לנטוש את יפו ואינו מסכים לכיבוש מעט היהדות שחצרו מקרינה באזור. "אני אשאר כאן", הוא אומר.

האדמו"ר הוא בנו של האדמו"ר הקודם מקרטשניף, שהתגורר ברחובות והיה ידוע כפועל ישועות. הוא בא ליפו בעקבות חמיו, הרב משה זאב פרידמן, ששימש רב במקום משנת תש"ח עד שנת תשמ"ח. לפני פטירתו קרא לחתנו וביקש ממנו להמשיך בפעילות בעיר ולא לעזוב אותה. כך קמה החצר החסידית ביפו.

קהל עממי

בבית הכנסת שבראשותו מתקיימים מנייני תפילה מדי יום ביומו. בין מנחה לערבית יש שיעור תורני.

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

גירוד בוץ בשבת

שאלה: האם מותר בשבת לגרוד בוץ שנדבק לבגד או לנעל?

תשובה: בפעולה כזאת עלולים להיכשל בעשיית כמה מלאכות האסורות בשבת: מלבן (=כובס), בונה וממחק. לכן יש להקפיד על התנאים שבהם הדבר מותר.

אסור לשפוך אפילו טיפת מים על הבגד, משום 'מלבן'. אפשר לתפוס את הבגד מבפנים ולשפשף חלק ממנו בחלק השני עד שהבוץ מתפורר ונופל, אבל אסור לעשות זאת בצד החיצוני של הבגד, משום שנראה כאילו הוא 'מלבן'. מותר לגרוד את הבוץ בציפורן או בגב הסכין, ולדעת אדמו"ר הזקן אף בחוד הסכין. ויש אוסרים (לגרד או לשפשף) בבוץ יבש, משום מלאכת טוחן (ובילקוט יוסף מתייר). ועל ידי גוי - מותר לעשות זאת. מכל מקום אין בזה איסור מוקצה.

האדמו"ר מבישקוב: "עם הדור המבוגר לא הייתה בעיה"

בשיעור האדמו"ר משלב מדברי חותנו, שחיבר את הספר 'קרנן משה', ובו הרבה לצטט מתורת אדמו"רי חב"ד. החסידים מציינים כי האדמו"ר חש קרבה רבה לחסידות חב"ד, ומספרים כי פעם אחת התעקש האדמו"ר להשתתף בסיום הרמב"ם אף שחש בליבו. הוא הגיע לאירוע וכדור להסדרת קצב הלב תחת לשונו.

חסידי פזורים ברחבי הארץ. ביפו יש לו קהל עממי. יש לאדמו"ר שני בתי מדרש, האחד לימות השבוע, והשני, הגדול יותר, המשמש לשבתות. שם מתקיימים 'טישים', המושכים אליהם קהל מגוון.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444
www.ohelchabad.org

שולחן שבת

לכל התורה בכרך אחד

שלוש שיחות לכל פרשה, מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020